

"THIỆU SỰ CẦU NGUYỆN LÀ MỘT ĐIỀU ĐÁNG CHÊ TRÁCH TRƯỚC MẶT ĐỨC CHÚA TRỜI"

*Không thể có sự giao thông
khi chưa tiếp có sự giao tiếp,
sự cầu nguyện là việc
phải thiết lập đầu tiên
trong mỗi quan hệ với
Đức Chúa Trời!*

Nếu muốn lương tâm nói lên được đúng tiếng nói của nó, và nếu muốn một tấm lòng ăn năn cảm biết được nỗi khốn khổ như vốn có, thì điều không thể thiếu được là mỗi người phải xưng hết các tội lỗi của mình. Sự xưng nhận phải được thực hiện nghiêm túc nơi từng cá nhân. Đối với một người chần bầy, có lẽ chẳng có tội lỗi nào đáng cho chúng ta thừa nhận là “tội lỗi, rất tội lỗi” hơn là tội thiếu cầu nguyện!

Thế thì điều gì đã làm cho sự thiếu cầu nguyện trở nên một tội nặng đến như thế? Trước hết, nó được xem như một trạng thái yếu đuối. Người ta viện cớ nhiều về việc thiếu thời gian và về nhiều lý do khiến xao lãng việc cầu nguyện để cho sự đáng trách của tình trạng ấy không còn được công nhận. Ước mong sao chúng ta sẽ có được một sự khát khao thật lòng rằng trong tương lai chúng ta sẽ nhìn nhận tội thiếu cầu nguyện thực sự là một điều tội lỗi.

Chính một Đức Chúa Trời thánh khiết và hiển vinh hơn hết đã mời gọi chúng ta đến với Ngài, đối thoại cùng Ngài, cầu xin nơi Ngài những gì chúng ta có cần, và nếm biết sự phước hạnh có sẵn trong mỗi tương giao với Ngài. Chính Ngài đã tạo dựng nên chúng ta theo hình ảnh của Ngài và đã cứu chuộc chúng ta nhờ Con Độc Sanh của Ngài nên khi tương giao cùng Ngài chúng ta sẽ tìm lại được sự vinh quang cao nhất cho chúng ta và củng cố được cho sự cứu rỗi cho chúng ta.

Chúng ta đã vận dụng đặc ân Thiên Thượng này như thế nào? Có biết bao nhiêu người chỉ có thể có vồn vẹn chừng năm phút mỗi ngày cho sự cầu nguyện! Họ

nói rằng họ thiếu thời gian và rằng họ không cảm thấy ham thích cầu nguyện; họ không biết làm thế nào dùng cho hết chừng khoảng nửa giờ để nói chuyện với Đức Chúa Trời! Không phải là họ không cầu nguyện; họ cầu nguyện hàng ngày nhưng không hề thấy hứng thú gì đối với sự cầu nguyện như thể là một dấu hiệu của sự tương giao với Đức Chúa Trời để cho thấy được rằng Đức Chúa Trời là tất cả đối với họ.

Nếu có một người bạn đến thăm, họ sẽ có thì giờ cho người bạn ấy; họ sẽ cố xoay sở cho có được thì giờ dành cho người bạn ấy, cho dầu phải chịu hy sinh ít nhiều như thế nào đó, chỉ nhằm để nói chuyện với nhau. Quả đúng là họ có đủ thì giờ cho những gì họ thích, nhưng họ lại thiếu thì giờ để thực hiện sự tương giao với Đức Chúa Trời và thỏa vui trong Ngài! Họ cố tạo ra cho có thì giờ dành cho một vật thọ tạo là cái có thể trở thành tiện ích cho họ; thế nhưng ngày này qua ngày nọ, tháng nọ sang tháng kia họ không tài nào có thể dành được lấy một giờ cho Đức Chúa Trời.

Lòng chúng ta không thấy hồ thẹn, không thấy được rằng mình đã xem thường Đức Chúa Trời đến là thế nào, khi chúng ta dám nói rằng chúng ta không thể có đủ thì giờ để tương giao cùng Ngài sao? Nếu tội lỗi ấy trông như đã hiển nhiên trong chúng ta, sao chúng ta lại còn chần chờ không dám thành thật thưa với Đức Chúa Trời rằng “Khốn nạn cho con, vì con chẳng ra gì. Chúa ôi! Xin hãy thương xót con, xin hãy tha thứ cho con tội thiếu cầu nguyện cùng Ngài”.

“¹⁶Hãy vui mừng mãi mãi, ¹⁷cầu nguyện không thôi, ¹⁸phàm việc gì cũng phải tạ ơn Chúa; vì ý muốn của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus Christ đối với anh em là như vậy.” (1Tê. 5:16-18)

(Rev. Đoàn Nhật Tân, Ph. D.)